

Ansættelsen efter Læstedrægtigheden er i Favør af de mindre Fartøier. Thi det er bekendt nok, at Dybtgaaenheden for de mindre Fartøier ikke staaer i Forhold til deres Læstedrægtighed. Et Fartoi med 1 Commercelæsts Drægtighed, stikker i Almindelighed 1 Fod, hvorimod det med 20 Læsters Drægtighed jo langt fra ikke stikker 20 Fod. Det er altsaa i den Henseende, at jeg ikke anser det for uvigtigt, at det er bestemt i selve Loven, at Taxterne skulle sættes i Forhold til Læstedrægtigheden. Dertil kommer ogsaa, at man i den senere Tid, saavidt jeg veed, ved at bestemme Taxter for Løbsvæsenet, har taget Hensyn til Læstedrægtigheden og ikke til dybtgaaende Fod. Naar det dernæst hedder i Lovudkastet, at Afgiften skal svares af Baade af over en Commercelæsts Drægtighed, da skal jeg bemærke, at dette atter har en Indskyldelse i Disfavør af de smaa Fartøier og fattige Skippere, idet her er sat saa smaa Fartøier, som paa een Commercelæsts Drægtighed. Men man er ikke bleven staaende herved; men, idet der siges: „Fartøier af een Commercelæsts Drægtighed,” saa ere jo egentlig ogsaa Baade indbefattede derunder. Man ffjælnes nemlig imellem Baade, Dæksfartøier og Skibe. Det Mindste, man altsaa synes at kunne forlange, det var, at alle aabne Baade skulde være frie for at betale de halve Løbspenge; men, idet man ikke engang har sat Dæksfartøier, saa blive jo ikke engang de aabne Baade undtagne fra at svare Afgiften, og selv med Hensyn til Dæksfartøierne, da ere de i Almindelighed at henregne til Baade og ikke til Skibe. Med Hensyn til hvilken Indskyldelse disse Bestemmelser kunne have paa selve de smaa Fartøier, da skal jeg tillade mig nærmere at omtale dette, idet jeg skal gjøre opmærksom paa, hvorledes Sagen omtrent vil stille sig med Hensyn til de Fartøier, som ere under fire Læster, idet det dog synes billigt, at idetmindste disse Fartøier maatte være frie for Afgiften. Efter en Calculus ville omtrent alle Fartøier, som gaae ind og ud fra Grenaa, afgive en Indtægt, som, hvis de alle toge Løbs, vilde beløbe sig til omtrent 500 Rbd., og hvis intet af dem tog Løbs, og Løbsvæsenet eksisterede, vilde Indtægten være det Halve, 250 Rbd. Det er altsaa den højeste og

den mindste Sum, som Indtægten kan beløbe sig til. Imidlertid troer jeg ikke, man kan blive staaende ved nogen af disse Summer. Jeg vil anslaae Indtægten til 400 Rbd., hvilken Sum jeg troer snarere — efter Angivelsen af 500 Rbd., som den højeste — er for høj end for lav. Naar man dernæst beregner, hvor meget disse Fartøier under fire Læster komme til at svare, idet man antager, at to Trediedele af Farten stæer om Sommeren og een Trediedeel om Vinteren, da vil det beløbe sig til $\frac{1}{10}$ af hele Indtægten. Altsaa, de smaa Fartøier under 4 Læster kom til at svare af denne Afgift $\frac{1}{10}$ eller 10 pCt., og det synes allerede i og for sig at være meget ufordeelagtigt. Men det bliver end tydeligere, naar man tager Hensyn til Læstedrægtigheden, thi, anslaaer man efter det Opgivende, som findes i det andet Things Forhandling, 460 Fartøier til 15 Commercelæster i Gjennemsnit, saa faaer man i det Hele en Sum af omtrent 7000 Commercelæster, og, da disse Fartøier under 4 Læster udgjøre ialt 480 Commercelæster, saa udgjøre de saaledes kun $\frac{1}{14}$ af den hele Læstedrægtighed, og de kom dog til at svare $\frac{1}{10}$ af Afgiften, altsaa omtrent 50 pCt. mere, end de i Forhold til deres Læstedrægtighed burde svare, hvilket vist er i høj Grad ufordeelagtigt for de smaa Fartøier. Jeg troer derfor, at det saaledes viser sig, at den Anke, som jeg har fremsat tidligere, at dette Lovudkast gaaer ud paa, eller idetmindste vil have til Virkning, at faae de mindre Fartøier til at betale en Afgift for en Indretning, hvoraf de slet ingen Nytte have, ikke blot viser sig i selve Principet, men ogsaa i de enkelte Bestemmelser i selve Loven, der findes at være end mere i Disfavør af disse smaa Fartøier.

Orsted: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at den af den ærede Taler paabe- raabte kongelige Resolution vel viser, at Collegiet ikke kunde gjøre Forandring i Løbs- taxterne uden en kongelig Resolution, men den beviser ikke, at det var en saadan Lovgivnings- ret, som enten behøvede at forelægges Stænderne eller som nu kunde blive Gjenstand for Rigsdagen. Hvad angaaer, at enkelte Havne- taxter bleve forelagte Provindstænderne, saa